

Michiel Muller

'OP REIS ZIJN WE AARDIG TEGEN ELKAAR'

Michiel Muller, medeoprichter en managing director van Route Mobiel, leidde lang een leven van hotel, kantoor en agenda afwerken. 'Business travel is not glamorous,' ondervond hij aan den lijve. In zijn huidige functie reist hij veel minder, maar herinnert zich nog goed de etiquette onder zakenreizigers. 'Je kijkt niet op elkaars spullen, want die vent naast je kan de concurrent zijn.'

Michiel Muller

Michiel Muller (1964) studeerde economie aan de Erasmus Universiteit Rotterdam, waar hij net zo druk was met zijn studie als met activiteiten daarnaast (Hermes House Band, Hogeschoolraad, verschillende sport- en schoolbesturen). Na zijn diensttijd bij de Koninklijke Luchtmacht begon hij in 1990 bij Esso/ExxonMobil. Hij woonde in Parijs, Helsinki en Brussel. In 2000 en 2001 reisde hij heel Europa door als brand manager, "om te controleren of alles er wel hetzelfde uitzag". In 2001 ging hij werken bij Petroplus International. In die tijd zette hij samen met Marc Schröder Tango op, een keten van onbemande en dus goedkope tankstations, die ze in 2004 verkochten aan Kuwait Petroleum. In september 2004 kwamen de heren met Route Mobiel, de pechdienst die het einde betekende van het ANWB-monopolie.

Reist u veel?

“Sinds ik met Route Mobiel bezig ben niet zo heel veel meer. Toen ik nog brand manager bij Esso was, reisde ik vier van de vijf dagen per week. Ik had achttien Europese landen onder me en bezocht ze allemaal regelmatig. Dat waren korte afstanden, dus veel heen en weer gereis. Hit and run. Voor Tango, later, reisde ik ook bijna altijd binnen Europa. Toen het Nederlandse netwerk eenmaal was opgezet, gingen we op zoek naar geschikte locaties in de rest van Europa. Dat deden we met lokale partners. Stonden we ergens in Spanje naar een leeg veld te kijken waar een enorm complex gebouwd zou worden... Bij nieuwe pompstations heb je het over stedelijke agglomeraties, infrastructuur. Dat zijn niet echt plaatsen waar de toerist komt. Twee keer ben ik naar India geweest. Vijf dagen lang presentaties draaien voor de belangrijke oliemaatschappijen ter plaatse. Jetlag? Ach, ik heb toch niet veel slaap nodig. Niet dat je daar sowieso veel slaapt, het is 's nachts tachtig graden. Qua werk is het uiteindelijk niets geworden, maar het waren leuke uitstapjes.”

Urenlang vliegen, vijf dagen continu werken en 's nachts nauwelijks slapen. Dat noemt u een leuk uitstapje?

“Nou ja, wat we deden was leuke dingen presenteren (het Tango-concept), leuke dingen doen (cricket kijken) en mensen overtuigen. Daar houd ik van.”

Nam u wel eens tijd om meer van een land te zien, door een dag eerder te arriveren of een dag later te vertrekken?

“Ik nam het me wel voor, maar het kwam er nooit van. Je komt toch ergens om te werken. Het is net of een stad dan anders voelt dan als je vrij hebt. Aan de andere kant ga je 's avonds wel vaak uiteten met plaatselijke collega's en dan kom je toch ook op de juiste plekken. Maar verder is het hotel, kantoor en agenda afwerken. Business travel is not glamorous. Als je een paar keer op een vliegveld hebt zitten wachten op je vlucht, weet je dat weer.”

Hoe bleef u fris met dat vele reizen?

“Dat is nooit een probleem geweest. Ik moest vroeg mijn bed uit, maar in de taxi deed ik een dutje en in het vliegtuig werkte ik op de laptop. Lange vluchten zijn natuurlijk wat anders. Ik zag ze weleens dommelen tijdens presentaties, mensen met wereldwijde functies. Die gaan van tijdzone naar tijdzone. Lijkt me ook niet echt goed voor de gezondheid.”

Wat is uw favoriete manier van reizen?

“Met het vliegtuig heb ik geen problemen, alhoewel het soms

**‘Als je
gezamenlijk in
de lounge van
een luchthaven
zit en er wordt
weer eens een
vertraging
omgeroepen,
gaan de
begrijpende
blikken over
en weer.
‘Daar zitten
we weer.
Samen’.**

een gefrummel is. De trein is natuurlijk heel relaxt. Toen ik in Brussel woonde, reisde ik veel over het spoor, naar Amsterdam, Parijs, Londen. Maar bij lange afstanden is het niet handig, te langzaam. O, en als ik voor Route Mobiel reis, is uiteraard de auto favoriet, want dan word ik altijd goed geholpen als ik met pech kom te staan...”

Als mensen reizen, ontmoeten ze als vanzelf anderen. Wat voor interessante ontmoetingen hebt u gehad?

“Als ik privé reis probeer ik in de eerste dagen iemand te spreken die in de buurt woont en me kan vertellen wat de mooie plekken zijn waar geen toeristen komen. Een paar jaar geleden wilden mijn vrouw en ik naar een zonnige bestemming. Het werden de Azoren, die ergens op tweederde tussen Europa en de VS liggen, in de Atlantische Oceaan. Die van die hoge en lage drukgebieden, ja. Vrienden zeiden dat we zeker bij Antonio langs moesten gaan, hij had daar een kantoor in verzekeringen. Hij heeft ons over het hele eiland rondgeleid en de mooiste grotten en stranden laten zien. We hebben een geweldige tijd gehad. Deze vakantie brengen we door in het huis van een oud-collega. De buurman heeft al met een biertje over de kaart gehangen: hier moet je wel heen, daar niet.”

Vindt u mensen aardiger op reis?

“Ja. En dat geldt zeker voor business travel. Als je gezamenlijk in de lounge van een luchthaven zit en er wordt weer eens een vertraging omgeroepen, gaan de begrijpende blikken over en weer. ‘Daar zitten we weer. Samen.’”

Verrassend dat ervaren zakenreizigers zo vriendelijk tegen elkaar zijn. Ze lijken vaak zo afstandelijk, doelbewust stappend met de jas over de arm en de trolley achter zich aan.

“Het is ook een soort reisetiquette. Je leent even een krantje en als je een biertje gaat halen, neem je voor de ander ook wat mee. Je houdt rekening met elkaar, ook in het vliegtuig. Je kijkt niet op elkaars spullen. Die vent naast je kan van de concurrent zijn. Meelezen hoort niet.”

Wat is uw droombestemming?

“Finland in de herfst. De kleuren zijn zo ongelofelijk prachtig. Maar als je daarheen wilt, moet je goed plannen, mikken op de tweede of derde week van augustus. Als je een week te laat bent, is alles weg. Een droombestemming waar ik nog niet geweest ben, is Manabo in Indonesië. Het ligt ten noorden van Sumatra en het schijnt een van de drie mooiste duikplekken ter wereld te zijn. Het water is zo mooi, zo helder dat je het bijna niet ziet.

Maar dat moet nog even een droom blijven. Er is nog wel een andere reis die ik zeker moet maken.”

Welke?

“De Tren a las nubes, de trein langs de wolken. Die gaat van het noorden van de Andes naar Chili. Ooit reisde ik met mijn vrouw door Argentinië. We waren in Jujuy en stonden op het punt van instappen toen ze werd gevelde door een hernia. Die treinreis ging dus mooi niet door. Bij een vliegschool in de buurt kon ik een vliegtuig regelen. Brancard erin en met twee uur vliegen waren we in Buenos Aires. Dat was een interessante terugreis hoor, ze moest namelijk liggend terug naar Nederland. Zelf heeft ze er niet zo veel van gemerkt, ze was redelijk platgespoten.”

Verrassende reisgenoten?

“Op weg naar Barcelona zat ik een keer naast Michael Reiziger. Ik had nooit zo'n medelijden met voetballers, maar toen hij me zijn weekschema vertelde, kreeg ik toch wat meer respect. Twee uur vliegen om een wedstrijd te spelen, vervolgens allemaal publiciteitsverplichtingen, om half vijf 's morgens in bed liggen en 's morgens weer trainen. Het is allemaal niet zo makkelijk als het lijkt.”